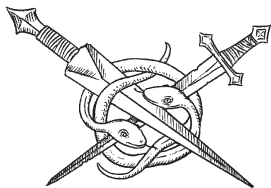

Kapitola 2

Nechod s cizinci do lesa

„Háto, osmý stůl si chce objednat!“ zařvala paní Cerberová. Jakmile hlavní manažerka opustila sál, přetvářka a s ní i falešný úsměv zmizely z jejího zavalitého obličejce a Cerberová byla připravena vypeskovat své svěřence za sebemenší chybu.

Varta proklouzla kolem manažerky a odešla ke stolům. Po nočním souboji, oslavě a výletu do hotelu za novým, zatraceně nevyzpytatelným známým netoužila po ničem jiném než po objetí polštáře. Avšak dvě servírky onemocněly a ranní směnu někdo musel převzít. Spolu s tím světlým, který včera neslavně prohrál s Maxmiliánem.

„Nevypadáš dobře,“ poznamenal dotyčný jen tak mimochodem, zatímco posypával dezerty strouhanými oříšky.

„Díky, že sis všiml,“ usmála se dívka a postavila se vedle něj, aby mohla do šálku kávy nastříkat citrónovou šlehačku, kterou si

vyžádal osmý stůl. „Pak se půjdu najíst do sálu. Sedí tam několik naprosto nešťastných hostů.“

„Opovaž se,“ zareagoval okamžitě světlý a podíval se na ni s opovržením. „Kde se ve vás bere ta touha páchat zlo na druhých?“

„Mluvíš jako zapřísáhlý vegan, který brání práva konzerv,“ rozčilovala se Varta. Vadili jí světlí, kteří byli velmi hrdí na to, že jsou „dobří“, protože svou magii živí pozitivními emocemi, čímž je u lidských obětí umocňují. Ve skutečnosti se mezi nimi pohybovalo dost darebáků. Sice se vyskytovali „kliničtí světlí“, jak je rád nazýval Tajfun, ale ti by ani komárovi neublížili. Vysokého věku se však obvykle nedoživali.

„Je lepší být veganem nežli monstrem,“ alchymista se zadíval na štíhlou řadu dezertů, které před ním ležely a čekaly na poslední úpravu.

„Je lepší být živý nežli mrtvý, světluško,“ Varta se naklonila k jeho uchu a snažila se mluvit tím nejhrozivějším tónem, jakého byla schopná. „A ty, jak se zdá, chceš překročit hranici, když mluvíš s monstrem?“

„Dobře, já nejsem pro,“ alchymista opatrně ustoupil o krok zpátky. „Jen jsem tě chtěl varovat: drž se skupiny. Svoji. Ljucem jen tak nezapomene na tvé včerejší vítězství.“

„Jestli tě poslal velký a strašidelný vůdce světlých, abys mě zstrašoval, tak je úplně vedle.“

„Varoval jsem tě a dál už... sakra!“ alchymista upustil maličkou misku s kandovaným ovocem na stůl, kde se rozkutálelo mezi dezerty.

„Orestle!“ paní Cerberová na něj okamžitě vyletěla. „Proč plýtváš surovinami? Pracuješ tu vůbec, nebo si jen nabrnkáváš holky? Uklid' to! A utři stůl. A nemrhej časem, den sotva začal a už máš v rukou nasráno.“

Varta se rychle stáhla, aby se nepustila i do ní.